

Arrest

nr. 238 321 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het bijzondere machtenbesluit nr. 19 van 5 mei 2020 met betrekking tot de verlenging van de termijnen van de rechtspleging bij de Raad voor vreemdelingenbetwistingen en de schriftelijke behandeling van de zaken, verlengd door het koninklijk besluit van 26 mei 2020.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020, die de partijen in kennis stelt van het motief waarop het beroep op het eerste zicht door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd of verworpen worden.

Gelet op de pleitnota van de verzoekende partij van 2 juli 2020.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin

nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 1 augustus 2016 de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd omdat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn professionele activiteiten in Afghanistan en de problemen die hij daar zou hebben gehad. Daarnaast werd geoordeeld dat hij zich aan de onveilige situatie in zijn regio van herkomst kon onttrekken door zich in de hoofdstad Kaboel te vestigen, waar hij over een intern vluchtalternatief beschikte. In zijn arrest met het nummer X van 28 september 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Verzoekers volgend verzoek werd door de commissaris-generaal opnieuw geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers gewijzigde verklaringen betreffende zijn regio van herkomst in Afghanistan, zijn opeenvolgende verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, zijn identiteit en zijn familiale situatie. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad in zijn arrest nr. X van 30 november 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede volgend verzoek vasthoudt aan zijn verklaringen uit zijn eerst volgend verzoek.

Ter ondersteuning van zijn huidig tweede volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een attest van het UNHCR-kantoor in Brussel, een Belgisch medisch attest over zijn littekens, veertien foto's, een webadres en een aanduiding op google maps van een fabriek in Iran, en een USB-stick met beelden van een huwelijk. Verzoekers advocaat stuurt op 13 januari 2020 nog een e-mail.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt ter ontkrachting of weerlegging van de gedane bevindingen van de commissaris-generaal. Verzoeker komt in wezen niet verder dan het herhalen van zijn verklaringen, het volharden in de bewijswaarde van de door hem neergelegde documenten en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De opmerking als zou verweerster zijn dossier niet op objectieve wijze onderzocht hebben omdat hij eerst niet de waarheid vertelde zijn advocaat een klacht heeft ingediend "tegen een onbekwame PO die nu niet meer voor het CGVS werkt", wijst de Raad vooreerst naar hetgeen reeds door de Raad in het kader van zijn vorig verzoek werd geoordeeld omtrent de ingediende klacht: "Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de klacht van verzoekers raadsman tegen de dossierbehandelaar (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op deze klacht. Zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht gesteld, kan uit het feit dat verzoekers raadsman tijdens diens tussenkomst op het eind van het gehoor werd afgeblokt door de dossierbehandelaar niet worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor problemen zouden hebben voorgedaan betreffende de objectiviteit van deze dossierbehandelaar. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekers raadsman verwees heeft geen uitstaans met het dossier van de verzoekende partij in casu en het feit dat de dossierbehandelaar in beide dossiers dezelfde was is derhalve niet relevant. De Raad benadrukt in navolging van de verwerende partij dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het standpunt van verzoekers raadsman dat de dossierbehandelaar "gewoonweg van een Afghaanse onderdaan een Iraanse onderdaan maakt" kan door de Raad niet worden bijgetreden nu dit geen steun vindt in de bestreden beslissing of de stukken van het administratief dossier. De bewering als zou de dossierbehandelaar de door de verzoekende partij voorgelegde stukken hebben genegeerd gaat volledig voorbij aan de hoger geciteerde motieven met betrekking tot de voorgelegde documenten. Dat de dossierbehandelaar zich tijdens het gehoor zeer agressief zou hebben gedragen en de verzoekende partij daarvan zo onder de indruk zou zijn geweest dat zij zuurstof moest innemen, blijkt niet uit het gehoorverslag. De Raad stelt vast dat de dossierbehandelaar op gegeven moment tijdens het gehoor de indruk had dat de verzoekende partij het zeer warm had en daarom zei dat zij gerust haar jas mocht uitdoen. Daarop gaf de verzoekende partij aan dat zij even zuurstof wou nemen, waarop de dossierbehandelaar besloot een pauze van een kwartier in te lassen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Uit deze passage van het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij zich op dat ogenblik in werkelijkheid geïntimideerd voelde door een vermeend agressieve houding van de dossierbehandelaar, noch dat deze tijdens het gehoor en het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste objectiviteit in acht zou hebben genomen. Het kan de dossierbehandelaar overigens niet ten kwade worden geduid dat deze verzoekers excuses voor eerder vertelde leugens niet zomaar aanvaardt, gelet op het herhaaldelijk benadrukte belang van eerlijke en correcte verklaringen (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve wijze zou zijn onderzocht." Dat deze PO onbekwaam zou zijn en niet meer voor het CGVS werkt is niet meer dan een blote bewering en toont niet aan dat zijn vorig verzoek om internationale bescherming noch zijn huidig verzoek niet op een objectieve wijze zou zijn onderzocht.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat een arts in België niet zo onbekwaam is om een attest op te stellen over een schotwonde zonder te beseffen dat dit geen schotwonde is, komt hij niet verder dan het bekritisieren van de gedane vaststelling. Uit het doktersattest blijkt duidelijk dat de attesterende arts zich gebaseerd heeft op de verklaringen van verzoeker. Zo het duidelijk zou moeten zijn dat het

daadwerkelijk om een schotwonde gaat, moet worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoeker dergelijk litteken vertoont, geen bewijs vormt voor de precieze feitelijke omstandigheden waarbij de verwondingen werden opgelopen.

Een loutere verwijzing naar het rapport “Treatment van Returnees” is niet van aard de gedane vaststellingen met betrekking tot zijn verklaarde herkomst en verblijfplaatsen in een ander daglicht te stellen en vermag derhalve verzoekers vrees niet in concreto aan te tonen. De Raad benadrukt dat zowel de commissaris-generaal als de Raad nog steeds in het ongewisse verkeren over waar verzoeker voor zijn aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Met toepassing van artikel 3 van voormeld bijzondere machtenbesluit heeft de verzoekende partij een pleitnota overgemaakt. In dit kader dient benadrukt dat de pleitnota niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie en er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

3.1. In de pleitnota van 2 juli 2020 geeft verzoekende partij aan niet akkoord te gaan met de beschikking en dat hij wenst gehoord te worden. Zij betoogt als volgt: “Verzoeker meent dat in wordt nagelaten om rekening te houden met het feit dat hij door het UNHCR in Turkije erkend is als vluchteling. Dat de asielinstantie deze erkenning negeert is niet ernstig. UNHCR erkent niet zomaar personen als vluchtelingen. Als anderen dit niet weten is het niet erg. Als het CGVS dit niet weet is het wel erg. Verweerster weet dit heel goed maar doet alsof ze dit niet weet. Waarom? Gewoon omdat verzoeker in het begin niet de waarheid verteld heeft. Verweerster betaalt met gelijke munten. Er moet een verschil zijn tussen een asiel instantie en een asielzoeker die zeer kwetsbaar is en door zijn laaggeschooldheid niet de waarheid verteld heeft. De asielinstantie moet dergelijke personen niet voorgoed straffen. Vooral wanneer dergelijke personen objectieve stukken van UNCHR voorleggen. Wat betreft de onbekwaamheid van deze PO en dat hij niet meer voor het CGVS werkt en dat dit een blote bewering is, wenst verzoeker te stellen dat deze PO nu voor uw Raad werkt. Uw Raad is zeker op de hoogte.”

Verzoekende partij verwijst voorts naar en citeert uit een rapport van F. Stahlmann waaruit blijkt dat 55 Afghanen bij hun terugkeer het slachtoffer zijn geworden van vervolgingen.

Verzoekende partij verwijst tevens nogmaals naar: “§ 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partij meent dat de Raad geen woord zegt over het volgende:

“Verzoeker meent dat zijn verblijf in de laatste 14 jaren gedocumenteerd is. Verweerster zelf bevestigt dit. Verweerster zelf bevestigt dat verzoeker ook in Iran gewoond heeft door het volgende te vertellen: Zelfs al bevond u zich in het verleden af en toe in Iran ter ere van huwelijksvieringen van familieleden, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u zelfs in die periode als Afghaanse vluchteling in Iran zou gevestigd geweest zijn. **Een impliciete toegeving van de aanwezigheid van verzoeker in Iran. Verzoeker meent dat verweerster hiermee foutieve vaststellingen van uw Raad: ‘dat de foto’s en videobeelden geen enkele objectieve aanwijzing bevatten betreffende de plaats waar of het tijdstip waarop ze werden gemaakt. Noch dit beeldmateriaal, kunnen aantonen dat de verzoekende partij in Iran heeft verbleven gedurende de periode en in de omstandigheden die zij voorhoudt’. Relativeert.** Uw Raad negeert totaal de argumenten van verzoeker op pagina 4 en 5 van het verzoekschrift.”

3.2. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij zich grotendeels beperkt tot het herhalen en het samenvatten van hetgeen zij reeds in haar verzoekschrift uiteenzette en het volharden in haar voorgehouden herkomst uit Afghanistan.

Dient vooreerst benadrukt dat in het kader van haar vorige verzoek door zowel het CGVS als de Raad besloten werd dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd omtrent haar werkelijke plaats van herkomst, haar opeenvolgende verblijfplaatsen voor haar komst naar België, haar identiteit en haar familiale situatie. De Raad hechtte, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, geen geloof aan de bewering van verzoekende partij afkomstig te zijn uit het district Ghazni gelegen in de provincie Ghazni en bijgevolg evenmin aan het vluchtrelaas en de beweerdde vervolgingsfeiten van verzoekende partij, daar deze onlosmakelijk met haar verblijfplaats zijn verbonden.

Waar verzoekende partij meent dat nagelaten wordt om rekening te houden met het feit dat zij door het UNHCR in Turkije erkend is als vluchteling, gaat zij met haar betoog volledig voorbij aan en doet zij op generlei wijze afbreuk aan volgend motief in de bestreden beslissing:

"Het attest van UNHCR is om te beginnen geen nieuw element: u legde dit stuk immers al voor bij de RVV tijdens de behandeling van uw tweede verzoek om internationale bescherming. Toen werd hierover als volgt geoordeeld: "Ter terechtzitting van 25 oktober 2018 legt de verzoekende partij nog een verklaring neer van UNHCR waarin wordt bevestigd dat een persoon met verzoekers naam op het kantoor van UNHCR Turkije geregistreerd werd op 7 september 2007 en als vluchteling werd erkend op 15 september 2009. Nog daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij omtrent haar identiteit geen eensluidende verklaringen heeft afgelegd, hetgeen de bewijswaarde van dit document relativeert, dient te worden benadrukt dat in casu niet wordt betwist dat de verzoekende partij zekere tijd in Turkije heeft verbleven en daar door UNHCR als vluchteling werd erkend. Dit gegeven is niet van aard de gedane vaststellingen met betrekking tot verzoekers verklaarde herkomst en verblijfplaatsen in een ander daglicht te stellen"."

De Raad benadrukt dat dienaangaande niet kan worden ingezien op welke wijze en waarom een loutere herhaling van een aantal elementen die vroeger reeds werd beoordeeld en onvoldoende werd bevonden voor de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming, plots zou leiden tot een andere beslissing. Zoals op correcte en omstandige wijze gemotiveerd in de bestreden beslissing, vermogen ook de overige bijgebrachte stukken, namelijk een Belgisch medisch attest over haar littekens, veertien foto's, een webadres en een aanduiding op google maps van een fabriek in Iran, een USB-stick met beelden van een huwelijk, en een schrijven van haar advocaat, geen steun te bieden voor haar verklaringen over haar identiteit en verblijfplaatsen:

"Het doktersattest staft uw bewering dat u littekens hebt en waar op uw lichaam deze zich bevinden. Het doktersattest stelt verder uitdrukkelijk dat het volgens de patiënt om een schotwonde gaat. Dit attest is dus gebaseerd op uw verklaringen. Het loutere feit dat deze door een arts op schrift gesteld zijn, zonder dat deze arts zich conform het Istanbulprotocol uitlaat over de waarschijnlijkheid van uw beweringen, voegt geen bewijskracht toe aan uw verklaringen. Dit attest biedt bijgevolg geen steun voor uw bewering dat u uw littekens 28 jaar geleden opliep in Afghanistan toen u geraakt werd door een kogel (verklaring volgend verzoek Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), punt 18).

Wat betreft de twee foto's van een jongeman tussen stapels bakstenen, verklaart u dat u zelf op de foto's te zien bent in een fabriek in Iran. Zelfs al bent u werkelijk zelf afgebeeld op deze foto's, dan nog bieden deze stukken geen informatie over de precieze moment of plaats waarop ze getrokken zijn. Deze foto's werpen dus geen ander licht op de vaststelling dat u geen zicht biedt op uw werkelijke situatie.

Op twee andere foto's zijn enkel bakstenen te zien, en een bovenaanzicht van een persoon met een rode helm. U verklaart hierover dat het om de Iraanse fabriek 'Techno Ajor' gaat, wat evenwel niet blijkt uit de foto's. Bovendien blijkt uit deze foto's geen enkel verband met u als persoon. Zelfs al gaat het hier om de Iraanse fabriek 'Techno Ajor', dan nog bieden deze foto's geen zicht op wie u bent, waar u vandaan komt, en om welke redenen u naar Europa bent gekomen.

Nog legt u afdrukken van het resultaat van een Google-search naar 'Techno Ajor' neer, namelijk het webadres van 'Techno Ajor', met foto, en de locatie op Google Maps. U verklaart zelf dat u deze elementen hier in België hebt afgedrukt. Uit deze documenten blijkt hoogstens dat er een firma met de naam 'Techno Ajor' bestaat in Teheran, Iran. Er blijkt geen verband met u als persoon. Bijgevolg veranderen ook deze stukken niets aan de vaststellingen van het CGVS en de RVV.

Vervolgens legt u een USB-stick neer met – zo verklaart u – beelden van het huwelijk van uw nicht, achttien of negentien jaar geleden. U legt eveneens screenshots neer uit deze beelden. Ook deze elementen zijn niet nieuw. De RVV oordeelde in uw tweede verzoek dat: "dat de foto's en videobeelden geen enkele objectieve aanwijzing bevatten betreffende de plaats waar of het tijdstip waarop deze werden gemaakt. Noch dit beeldmateriaal, [...] kunnen aantonen dat de verzoekende partij in Iran heeft verbleven gedurende de perioden en in de omstandigheden die zij voorhoudt". U legt daarnaast nog foto's neer van een auto's waarin de bruid vervoerd zou zijn. Ook deze beelden staan op de USB stick

en zijn dus niet nieuw. Hoe dan ook, zelfs al bevond u zich in het verleden af en toe in Iran ter ere van huwelijksvieringen van familieleden, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u zelf in die periode als Afghaans vluchteling in Iran zou gevestigd geweest zijn. Er blijkt al helemaal niet uit of u oorspronkelijk uit Logar dan wel uit Ghazni zou stammen. Bijgevolg zijn ook deze beelden geen nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in uwen hoofde aanzienlijk vergroten.

Nog legt u een foto neer waarop u zelf als jongeman te zien zou zijn voor een deur in Iran. Niet alleen valt uit de foto moeilijk af te leiden dat u de afgebeelde persoon bent, ook deze foto bevat geen enkele indicatie over de plaats waar of het tijdstip waarop ze werd gemaakt. Ook dit element biedt geen steun voor uw verklaringen over uw identiteit en verblijfplaatsen.

Wat betreft de twee foto's van zestien jaar geleden waarop u te zien zou zijn in een Iraanse vleeswarenwinkel, geldt dezelfde redenering: zelfs al bevond u zich zestien jaar geleden in Iran in deze winkel, dan nog blijkt hieruit geenszins dat u in die periode als Afghaans vluchteling in Iran zou gevestigd zijn, gezien een foto slechts een momentopname is. Bij gebrek aan geloofwaardige verklaringen, kan deze foto niet als begin van bewijs worden beschouwd.

Ook de laatste foto, waarop u te zien zou zijn met een andere persoon, biedt geen informatie over de plaats waar of het tijdstip waarop ze werd gemaakt, en kan dus ook niets veranderen aan de eerdere vaststelling van het CGVS dat u geen zicht biedt op wie u bent, waar u verbleven hebt, waar u oorspronkelijk vandaan komt, en waarom u die plaats zou hebben verlaten.

Het schrijven van uw advocaat kan de kans op een internationale bescherming in uwen hoofde evenmin vergroten. Hij verwijst enkel naar uw vroegere verklaringen en naar de documenten die u bij het indienen van uw derde verzoek neerlegde, maar reikt geen elementen aan die wél zicht bieden op wie u bent, waar u oorspronkelijk vandaan komt, waar verbleven hebt, of om welke reden u deze plaats(en) verlaten hebt. Integendeel, uw advocaat stelt zelf dat u door eigen toedoen in een uitzichtloze situatie terecht bent gekomen. Uw advocaat vraagt om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Het CGVS kan, zolang u geen zicht biedt op uw werkelijke situatie, niet tegemoet komen aan deze vraag, gezien u het onmogelijk maakt uw nood aan internationale bescherming te beoordelen."

Met het louter bekritisieren van de gedane vaststellingen en het volharden in zijn verblijf in Iran, brengt verzoekende partij geen enkel valabel argument aan die de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing verklaren of weerleggen. Dient benadrukt dat zelfs al bevond verzoekende partij zich blijkens de bijgebrachte foto's en beeldmateriaal in het verleden af en toe in Iran, dan nog blijkt hieruit geenszins dat verzoekende partij zelf in die periode als Afghaans vluchteling in Iran zou gevestigd geweest zijn, laat staan dat zij oorspronkelijk uit Logar dan wel uit Ghazni zou afstammen.

Waar verzoekende partij opnieuw de onbekwaamheid van de PO aanhaalt, verwijst de Raad naar de aangaande overweging in voormelde beschikking: "De opmerking als zou verweerster zijn dossier niet op objectieve wijze onderzocht hebben omdat hij eerst niet de waarheid vertelde zijn advocaat een klacht heeft ingediend "tegen een onbekwame PO die nu niet meer voor het CGVS werkt", wijst de Raad vooreerst naar hetgeen reeds door de Raad in het kader van zijn vorig verzoek werd geoordeeld omtrent de ingediende klacht: "Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de klacht van verzoekers raadsman tegen de dossierbehandelaar (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt ingegaan op deze klacht. Zoals door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht gesteld, kan uit het feit dat verzoekers raadsman tijdens diens tussenkomst op het eind van het gehoor werd afgeblokt door de dossierbehandelaar niet worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor problemen zouden hebben voorgedaan betreffende de objectiviteit van deze dossierbehandelaar. Het arrest van de Raad waarnaar verzoekers raadsman verwees heeft geen uitstaans met het dossier van de verzoekende partij in casu en het feit dat de dossierbehandelaar in beide dossiers dezelfde was is derhalve niet relevant. De Raad benadrukt in navolging van de verwerende partij dat elk verzoek om internationale bescherming individueel en op zijn eigen merites dient te worden beoordeeld. Het standpunt van verzoekers raadsman dat de dossierbehandelaar "gewoonweg van een Afghaanse onderdaan een Iraanse onderdaan maakt" kan door de Raad niet worden bijgetreden nu dit geen steun vindt in de bestreden beslissing of de stukken van het administratief dossier. De bewering als zou de dossierbehandelaar de door de verzoekende partij voorgelegde stukken hebben genegeerd gaat volledig voorbij aan de hoger geciteerde motieven met betrekking tot de voorgelegde documenten. Dat de dossierbehandelaar zich tijdens het gehoor zeer agressief zou hebben gedragen en de verzoekende partij daarvan zo onder de indruk zou zijn geweest dat zij zuurstof moest innemen, blijkt niet uit het gehoorverslag. De Raad stelt vast dat de dossierbehandelaar op gegeven moment tijdens het gehoor de indruk had dat de verzoekende partij het zeer warm had en daarom zei dat zij gerust haar jas mocht uitdoen. Daarop gaf de verzoekende partij aan dat zij even zuurstof wou nemen, waarop de dossierbehandelaar besloot een pauze van een kwartier in te lassen (stuk 5, gehoorverslag, p. 12). Uit

deze passage van het gehoorverslag blijkt niet dat de verzoekende partij zich op dat ogenblik in werkelijkheid geïntimideerd voelde door een vermeend agressieve houding van de dossierbehandelaar, noch dat deze tijdens het gehoor en het nemen van de bestreden beslissing niet de vereiste objectiviteit in acht zou hebben genomen. Het kan de dossierbehandelaar overigens niet ten kwade worden geduid dat deze verzoekers excuses voor eerder vertelde leugens niet zomaar aanvaardt, gelet op het herhaaldelijk benadrukte belang van eerlijke en correcte verklaringen (stuk 5, gehoorverslag, p. 26). De Raad besluit dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een objectieve wijze zou zijn onderzocht. Dat deze PO onbekwaam zou zijn en niet meer voor het CGVS werkt is niet meer dan een blote bewering en toont niet aan dat zijn vorig verzoek om internationale bescherming noch zijn huidig verzoek niet op een objectieve wijze zou zijn onderzocht.”

De loutere stelling van verzoekende partij dat “deze PO nu voor uw Raad werkt. Uw Raad is zeker op de hoogte” werpt geen ander licht op de vaststelling dat zij niet aantoonbaar is dat haar vorig verzoek om internationale bescherming evenals haar huidig verzoek niet op een objectieve wijze werd onderzocht.

Waar verzoekende partij citeert uit een rapport van F. Stahlmann en nogmaals verwijst naar: “§ 39 van *Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’*: “Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”, gaat verzoekende partij opnieuw volledig voorbij en doet zij op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat zij geen zicht biedt op haar vroegere verblijfs- en familiale situatie. De informatie die verzoekende partij in dit kader citeert betreffende de situatie van teruggekeerde Afghanen, is verder van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geïmigreerd of vervolgd. Verzoekende partij dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin niet.

Verzoekende partij maakt haar voorgehouden herkomst uit het district Ghazni gelegen in de provincie Ghazni niet aannemelijk, noch dat zij afkomstig is uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

De Raad besluit dat door elementen uit het verzoekschrift te herhalen of te benadrukken, verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven. Dit is evenmin het geval waar zij op algemene wijze kritiek uit en verwijzingen bijbrengt. Zij gaat immers niet of nauwelijks *in concreto* in op de in de voormelde beschikking opgenomen grond, minstens slaagt zij er niet in opmerkingen te formuleren die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen. De door de verzoekende partij per pleitnota van 2 juli 2020 aangebrachte argumenten zijn geenszins van aard om afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op hetgeen eerder in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming in de beschikking van 22 juni 2020 en in de bestreden beslissing werd vastgesteld.

3.3. Waar verzoekende partij in haar pleitnota louter stelt dat zij niet akkoord is met de beschikking en dat zij wenst gehoord te worden, wijst de Raad er nog op dat verzoekende partij middels haar pleitnota van 2 juli 2020 gebruik heeft gemaakt van die mogelijkheid om haar opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 22 juni 2020 opgenomen grond en zij deze heeft voorgelegd aan de Raad. Verzoekende partij, die aldus wel degelijk de mogelijkheid had en ook effectief gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en haar middelen aan te voeren alsook kritiek te uiten omtrent voormelde beschikking, toont derhalve niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van deze argumentatie.

4. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

Mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

Dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS